

9^e editie van panneweelweekend.

De natuurpunt panneweel driedaagse begon voor een deel van de deelnemers, met wat ondertussen een traditie geworden is, als een vierdaagse. Voor enkelen werd het zelfs een vijfdaagse, zij bleven nog een dagje langer.

De aankomst op donderdag verloopt altijd geïmproviseerd, want valt eigenlijk buiten het programma. Iedereen komt als het hem past. Maar voor het avondmaal was iedereen aanwezig in het restaurant van [landgoed zonheuvel](#). Wat begonnen was met een reservatie voor 2 personen, eindigde met een reservatie voor 10 personen. Het werd een gezellig avondmaal a la carte, en er werd goed gegeten.

's avonds nog een korte wandeling naar de [Helenaheuvel](#) (de venus-heuvels blijken niet in deze streek te liggen). Deze heuvels waren een open zandvlakte in het bos, op 500m van het hotel. Met koffie-gelegenheid... maar niet als ge pas 's avonds komt. Wel kwamen de eerste trauma's van de deelnemers naar boven. Zo blijken sommigen een heilige afkeer te hebben van los, fijn zand. Wel een beetje lastig, als je weet dat de utrechtse heuvelrug bestaat uit... zand, zand en zand.

Voor de geïnteresseerden: het zand is de afzetting van de gletsjers, die deze sedimenten voor zich uit duwden, nog niet zo lang geleden (200.000 jaar). Dit betekende de geboorte van de, voor Nederlandse normen, hoge bergen. Zelfs tot bijna 69m, een top die nog op de planning bleek te staan.

Terug bij de realiteit van de uitstap. 's Avonds in beperkte kring (5 volhouders) op het terras van het hotel, lekker buiten, iets gedronken. Met zicht op de vijver (de weerkaatsing van de bomen was voor sommigen, niet ik, een voortdurende bron van fotografische creativiteit), overvliegende vleermuizen (enige onzekerheid over de soort), en een overvliegende uil, die niet kon beslissen of het nu rechts of links was dat hij het beste plaatsje had.

Maar toch op tijd in bed. Het werd wat frissekes.

Heuglijk nieuws, en dan spreek ik voor mezelf: het ontbijt kon pas vanaf 7u30, en de afspraak met de rest van de deelnemers was pas om 9u45, want de fietsverhuur opende pas om 10u. Dus 'voor dag en dauw' uit de veren was niet nodig, hoewel... uitslapen is toch iets anders.

De rit tot de plaats van afspraak was toch nog zowat 45 minuten, maar dat was niets vergeleken met hen die van thuis moesten komen. Er waren er dan ook die pas vrijdagavond kwamen.

De fietsverhuurder deed niet echt een gouden zaak met onze aanwezigheid, want steeds meer mensen brengen hun eigen fiets mee. De elektrische fietsen zullen hier wel een invloed op hebben. Die ochtend toch nog 5 fietsen gehuurd.

Vertrokken voor een mooie rit. Was het 's morgens nog bewolkt, hoe verder op de dag, hoe beter het weer, met volle zon, en het bijhorende zweet, want te warm aangekleed wegens de ochtendkoelte. En met het frisse briesje was het niet altijd duidelijk of die jas nu aan of uit moest.

De tocht van zowat 45km ging langs heel diverse landschappen, rond de loosrechtse plassen. Een prachtige omgeving trouwens. Open zand-vlaktes (trauma !) in de bossen, en langgestrekte akkers bescheiden door grachten. Sommige akkers werden in de loop der tijden opgesplitst in 2, omdat de

koeien, voor het melken, te lang onderweg waren. 4km afleggen op zo'n weide met volle uier, het valt blijkbaar niet mee. Dit alles werd ons verteld door... een informatiebord.

Maar de koeien, dat waren kleine zorgen, vergeleken met de onvermijdelijke... platte band. Zonder enige verwittiging, zomaar, plat en gedaan. En dit voorval heeft ons allen de ogen geopend in verband met onze opvatting over nederlanders. Noodgedwongen moesten we de hulp inroepen van de plaatselijke bewoners. En hadden we gewoon geluk, of ligt het aan de omgeving, maar een betere service was niet te vinden. In plaats van een fietspomp te gebruiken werden we direct uitgenodigd met de defecte fiets in zijn werkplaats. Fiets aan de voorziene haken gehangen, dus bukken hoefde niet. We kregen lijm voor het plakken van de band. Hugo had plijsters bij, maar de lijm was een beetje 'verjaard', kleven deed hij niet meer. We kregen zelfs spontaan het aanbod om een nieuwe band op te leggen, recht uit het doosje, en de oude als reserve te houden. We zijn voor de zekerheid op het aanbod ingegaan. Betalen voor de diensten, en de nieuwe band, was uit den boze. Wel nog wat uitleg gekregen over de bloemen in de tuin, en de ooievaar die op zijn schouw woonde: het arme dier was weduwnaar geworden, en de 2 kindjes waren van honger gestorven. Dus als u ooit nog in Westbroek in de kerkdijk komt... vriendelijke mensen daar !

Na de rit door de bossen, velden en weiden, was het tijd voor de picnic, in Tienhoven, de Laan van Niftarlake. De uitbaters waren weer vriendelijke nederlanders. Goede bediening, en we mochten onze rugzakken ter plaatse laten voor de locale wandeling langs de Nieuweweg, met zicht op het water, en de Dwarsdijk, met o.a. ['de trouwe waghter'](#), een molen voor het bemalen, vroeger, van de polders.

Na het ophalen van de bagage vertrokken naar de Vecht (Breukelen), waar blijkbaar rijkdom heerst. Hoe groter het huis (als je het nog zo kunt noemen), des te groter de tuin. Alles piekfijn verzorgd, naar Nederlandse traditie vol met bloemen.

Via een doorsteek tussen de loendrechtse plassen en de loenderveense plas, terug naar de parking in Oud-Loosdrecht.

Iedereen was voldaan, en we hadden veel geleerd. Daar doen we het toch voor !

Zaterdag begon... nat. Maar dat was verwittigd! De weerman van dienst (geen namen), had regen voorspeld, an 11u tot 15/16u. Het begon iets vroeger, maar ter compensatie stopte het ook iets vroeger. Voor hen die na dit weekend vertrouwen hebben in de weersvoorspellingen: <http://www.buienradar.nl> (ook voor belgie).

De geplande wandeltocht had niet echt last van de regen. Een beetje gemiezer, muggepis, dat houdt een natuurliefhebber niet binnen.

Plaats van de zaterdag-afspraak: VVV kantoor in Leersum, Maarsbergseweg 20 (voor wie nog eens langs wil gaan). De wandeling verliep langs boswegels en waterplassen, de Leersumse plassen. En nu we te voet waren, waren de de vogel- en plantenliefhebbers in hun nopjes. Iedereen dus. Elk plantje dat enige twijfel kon betekenen was een stop waard. Indien niet ter plaatse te bepalen, moest het er 'aan geloven', en werd het meegenomen voor verder onderzoek. Ook de vogels waren bron van interesse. Bij het zien van een 'wondermooie vink', waren sommigen snel in dromen verzonken. De ene vink is de andere niet, zeker als men aan Marie Vinck denkt. En de regen kon ons niet meer deren! Natuurliefhebbers, een ras apart.

De middagpauze was perfect gepland: het was tijdelijk gestopt met miezeren, en dus kon er gepicniet worden in open veld. Niet dat er enige keuze was, in de omgeving was er geen schuilmogelijkheid. De verse druppels aan de bomen en takken waren fotografische geschenkjes, door sommigen misschien overgewaardeerd, maar door sommigen volstrekt misprezen.

Enkele merkwaardige ontmoetingen: de [uilentoren](#), ook genaamd pyramide lombok. Uit 1904, midden in de bossen. Vanaf de toren, die als uitkijkpost diende, een fantastisch vergezicht. Zeker 30m, tot aan de boomkruinen. Ja, vroeger moet het een vlakte geweest zijn, maar nu, met die vervelende bossen...

Dicht in de buurt de graftombe van [Nellesteyn](#), een mausoleum uit 1818, met de begraafplaats van Darthuizen. Hier werd even pauze genomen.

Langs een grote omweg, vraag me niet hoe we het gedaan hebben, kwamen we aan [landgoed Broekhuizen](#), een kasteel dat teruggaat tot de 13^e eeuw. In 1906 afgebrand, maar terug herrezen. Het kasteel zelf zag er leeg uit, maar daarom nog niet de tuin. Oude beuken, rododendrons, ... De echte plantenfanaten waren teleurgesteld dat de heemtuin (ook genaamd de [Londotuin](#)) gesloten was, maar, uit goede bron vernomen, heeft dit feit ons avondeten van 19u veilig gesteld. Desalniettemin, bij een bezoekje aan de website van de londotuin: het was misschien ons avondeten waard.

Terug aan de auto hadden we toch een 14km in de benen.

's avonds nog eens goed gegeten, met bediening van hoog niveau... de kelner bleek 2m te zijn.

Na de maaltijd zijn er weer enkelen blijven 'plakken' in de bar, en voelde Lucia zich geroepen de naar haar genoemde (gelukkig ledige) wijnflessen met veel kabaal om te gooien. Kwestie van duidelijk te maken dat we er waren.

Zondag afspraak in het [Berghuis](#) nabij Amerongen. Het plaatselijke 'boskafeeke'. Net voor aankomst, van uit de auto, nog een bonte specht gezien. Niet echt schuw, maar dat was te begrijpen eens men de toeloop van volk zag in het Berghuis. Terras, eetgelegenheid, speeltuin, een echt familie-gebeuren, met of zonder (klein)kindjes.

Voor de speeltuin waren we iets te oud, dus vertrokken in de bossen, naar het hoogste punt van de utrechtse Heuvelrug. Volle moed vertrokken voor deze klim, naar dit, jawel, 68,9m hoge punt. En dan te bedenken dat ons vertrekpunt, het Berghuis, op 'slechts' 28m hoogte lag. We zijn er allemaal geraakt ! Zowel dit hoogtepunt, als de omgeving/relief, waren restanten van de reeds genoemde ijstijd, met zijn gletsjer-smeltwaters.

Of het door de ijlheid van de lucht kwam op deze hoogte weet ik niet, maar Hugo slaagde er in om een verschrikkelijke val te maken, en lang op zijn rug terecht te komen. Het bleek echter voor het grootste deel om acteertalent te gaan.

's Middags terug naar het berghuis, waar eten voorzien was. Soep met broodjes. We gaan niet stellen dat het een sterrenrestaurant was, maar als natuurmensen is dat geen noodzaak, en de sfeer was opperbest. Een alvast geslaagde voormiddag, met, zoals voorspeld en gegarandeerd, zonneschijn.

Het hoogtepunt van de (laatste, snik) dag was denk ik wel de namiddagwandeling. Enkel enthousiaste reacties gehoord. Vertrek aan [kasteel Amerongen](#), en een wandeling door recent ingericht natuurgebied aan de Nederrijn. Ganse velden wilde bloemen, een mengeling van kleuren, perselen afgezoomd met bomenrijen, alles afgewisseld met plassen voor (en met) watervogels. Ook koeien werden hier ingezet als begrazers.

We zagen o.a. de bij ons niet zo vaak voorkomende [zomertaling](#). De ooievaars darentegen waren het ganse verlof regelmatig aanwezig, en dus ook hier.

Voor de tocht door het gebied dienden we regelmatig overstapjes te maken over de prikkeldraden. Altijd een risicopunt, dus iedereen voorzichtig en behulpzaam. Maar niemand rekent er op dat er 2 meter verder een boomwortel zit. Marina ging dan ook, na voorzichtig de prikkeldraadhindernis genomen te hebben, gezwind tegen de grond. Met minder acteertalent dan Hugo. Bij haar poging haar fototoestel te redden, moet haar hoofd de schok opvangen. Gevolg: bril krom, geschramde knieën en oogkast. Alles is ondertussen zo goed als genezen. De bril ook, met wat plooiwerk ziet hij er terug normaal uit. En het fototoestel, ja, dat was gevrijwaard van alle schade.

Bij aankomst, na de wandeling, op kasteel Amerongen, was het reeds 17u30. Het weekend zat er op, behalve voor zij die een dagje langer bleven logeren. Sommigen gingen nog iets drinken, anderen, zoals wij, keerden huiswaards. Want er bleef nog enkele uren traject over, en, jawel, er zijn nog werkende mensen. Tip voor volgende keer: neem een extra dagje verlof. Ik weet niet hoe de terugweg verlopen is voor de anderen, maar de gps kende de weg, en tracteerde ons nog op een boottochtje, namelijk de overzet over de Nederrijn.

Wist je dat...

In de nederlandse hotels de WC niet noodzakelijk een deur heeft. En als er dan toch een deur is, deze van, weliswaar mat, glas is.

Men de belgen een thuisgevoel probeert te geven door bij de maaltijd altijd frieten te geven, ook al zijn er puree-aardappelen.

Men wel vergeten is dat de belgen Heineken niet als bier beschouwen, en men dus ook 'echt bier' op de kaart moet zetten.

Je moet opletten als je Amstel 0,0 vraagt, want hoewel Amstel aan bier doet denken, is de variant Radler, eigenlijk niets meer is dan citroenlimonade.

Men in Nederland ons dialect als Duits aanhoort. Dus let op voor misverstanden, en maak u bekend als Vlaming.

Men in Nederland altijd karnemelk van de tap voorziet voor bij het ontbijt.